

Sygn. akt VI Gz 107/16

POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym :

Przewodniczący : SSO Zbigniew Krepski

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2016 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w G.

przeciwko S. O.

o zapłatę

w przedmiocie wniosku pozwanego o zwolnienie od kosztów sądowych

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 11 kwietnia 2016 r., sygn. akt V GC 563/15

postanawia: oddalić zażalenie

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy we Włocławsku oddalił wniosek pozwanego o zwolnienie od kosztów sądowych wskazując, że w dołączonym do wniosku rachunku zysków i strat wynika, że sam przychód netto ze sprzedaży towarów i usług w 2015 r. wyniósł ponad 46 milionów złotych, a zestawienie przepływów środków pieniężnych na kontach bankowych pozwanego za marzec 2016 r. wykazuje kilkadziesiąt milionów złotych. W związku z tym Sąd Rejonowy uznał, iż pozwany dysponuje odpowiednimi środkami na pokrycie kosztów sądowych (k.123).

W zażaleniu na powyższe postanowienie pozwany zarzucił mu:

1) naruszenie art. 101 ust. 1 w zw. z art. 102 ust. 1 . 102 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 ze zm., dalej jako u.k.s.) przez dowolne uznanie, że pozwany nie spełnia przesłanek do zwolnienia od kosztów sądowych, wpisu od apelacji, mimo że wykazał, iż nie posiada odpowiednich środków,

2) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważania wszystkich danych wskazanych w oświadczeniu i przedłożonych do wniosku dokumentach, a więc nieuwzględnienie, że na pozwanym ciąży liczne zobowiązania, które wielokrotnie przekraczają aktywa i powodują, że płynność finansowa jest zagrożona.

Wskazując na to żalący się wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i zwolnienie go od opłaty od apelacji (k.127-128).

Sąd Okręgowy zważył , co następuje:

Zażalenie pozwanego jest nieuzasadnione, a podniesione w jego petitum zarzuty są chybione.

I tak zupełnie nietrafiony jest zarzut naruszenie przez Sąd Rejonowy wskazanych wyżej przepisów u.k.s., gdyż pozwany nie wskazał nawet na czym to naruszenie ma polegać. W ocenie Sądu Okręgowego zarzut ten należy zatem traktować, jako dotyczący błędnych ustaleń, skoro jest nim objęte jest stanowisko Sądu a quo o braku postaw do ich zastosowania.

Zarzut błędnych ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy jest również chybiony, gdyż pozwany w istocie ich nie neguje. Pozostaje zatem ocena zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd tego przepisu wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej, niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (v. orzeczenie SN z dnia 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98, LexPolonica nr 1934200). Należy podkreślić, iż instytucja zwolnienia od kosztów sądowych oznacza w istocie rzeczy udzielenie przez Skarb Państwa swoistego kredytu, a zatem powinno mieć miejsce w wyjątkowych przypadkach i dotyczyć tylko osób występujących in forma pauperis, a więc takich, którzy, jak mówią verba legis: „nie są w stanie ich ponieść, bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny”. Tylko pobieżna analiza dołączanych do wniosku dokumentów potwierdza ocenę Sądu Rejonowego, że pozwany nie jest osobą ubogą i oceny tej nie zmienia fakt obciążających go zobowiązań.

Orzecznictwo sądowe przyjmuje, że przedsiębiorca w procedurze planowania wydatków związanych z prowadzoną działalnością winien zagwarantować sobie środki służące nie tylko czynnemu dochodzeniu roszczeń, ale również obronie przeciwko ewentualnym żądaniom do niego kierowanym, a strona, która realizuje swoje zobowiązania w ten sposób, że wyzbywa się zdolności do zapłaty kosztów sądowych, preferencyjnie traktując inne zobowiązania, nie może skutecznie zarzucać, że odmowa zwolnienia od kosztów narusza jej prawa do sądu.

W konsekwencji Sąd Okręgowy jako sąd odwoławczy podziela ustalenie Sądu a quo, że pozwany jest w stanie uiścić opłatę od apelacji bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny.

Z tych zażalenie pozwanego jako bezzasadne należało oddalić pomyśli art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c.

(...)

Z.

1. (...)

2. (...)

3.(...)

T. (...)